

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

3. července 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Článek 53 odst. 2 a článek 94 jednacího řádu Soudního dvora — Nedostatečné upřesnění skutkového a právního kontextu sporu v původním řízení, jakož i skutečností odůvodňujících nezbytnost odpovědi na předběžnou otázku — Zjevná nepřipustnost“

Ve věci C-19/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sozialgericht Duisburg (Německo) ze dne 17. prosince 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 16. ledna 2014, v řízení

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

proti

Stadt Kevelaer,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát)

ve složení A. Borg Barthet, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka) a S. Rodin, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním, podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká slučitelnosti § 7 odst. 1 druhého pododstavce sociálního zákoníku, knihy II, s unijním právem, zejména se zásadou zákazu diskriminace.
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Anou-Marií Talasca a její dcerou Angelinou Maritou Talasca na jedné straně a Stadt Kevelaer (město Kevelaer) na straně druhé ohledně odmítnutí úřadu práce tohoto města (dále jen „Jobcenter“) přiznat uvedeným určité sociální dávky.

* Jednací jazyk: němčina.

Německý právní rámec

- 3 Ustanovení § 7 sociálního zákoníku (Sozialgesetzbuch), knihy II (dále jen „SGB II“), nadepsaného „Oprávněné osoby“, stanoví:

„(1) Dávky podle této knihy jsou určeny osobám, které

1. dovršily věk 15 let a nedosáhly dosud věkové hranice uvedené v § 7a,
2. jsou praceschopné,
3. jsou sociálně potřebné a
4. mají obvyklé bydliště ve Spolkové republice Německo.

(praceschopné oprávněné osoby). Vyloučení jsou

1. cizinky a cizinci, kteří nejsou ve Spolkové republice Německo jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné a kteří nepožívají práva volného pohybu na základě § 2 odst. 3 zákona o volném pohybu občanů Unie [Freizügigkeitsgesetz/UE], a jejich rodinní příslušníci po dobu prvních tří měsíců svého pobytu,
2. cizinky a cizinci, jejichž právo pobytu je odůvodněno pouze hledáním zaměstnání, a jejich rodinní příslušníci,

[...]

Druhá věta bod 1 se nevztahuje na cizinky a cizince, kteří pobývají ve Spolkové republice Německo na základě povolení k pobytu vydaného podle kapitoly 2 oddílu 5 zákona o právu pobytu. Ustanovení v oblasti práva pobytu nejsou dotčena.

[...]“

- 4 Z procesní písemnosti nadepsané „Popis skutkových okolností k usnesení ze dne 17. prosince 2013“, kterou předložil Sozialgericht Duisburg Soudnímu dvoru dne 7. února 2014, vyplývá, že zákon o volném pohybu občanů Unie (Freizügigkeitsgesetz/UE) stanoví, že uchazečům o zaměstnání zůstává postavení zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné po dobu šesti měsíců po skončení pracovního poměru.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 5 Z předkládacího rozhodnutí, jakož i z procesní písemnosti doručené dne 7. února 2014 vyplývá, že A.-M. Talasca má rumunskou státní příslušnost.
- 6 Dne 1. července 2007 odcestovala z Rumunska do Kevelaer (Německo).
- 7 Dne 27. října 2010 vydala cizinecká služba (Ausländerbehörde) A.-M. Talasca potvrzení o pobytu určené státním příslušníkům Evropské unie (Freizügigkeitsbescheinigung), které bylo platné výlučně za účelem hledání zaměstnání.
- 8 Od 23. května do 23. listopadu 2011 byla A.-M. Talasca zaměstnána v zahradnickém podniku na místě podléhající povinnému sociálnímu pojištění.

- 9 Od 1. prosince 2011 do 19. ledna 2012 pobírala A.-M. Talasca podporu v nezaměstnanosti I (Arbeitslosengeld I). Vzhledem k nízkým příjmům požádala u Jobcenter, vnitrostátního orgánu příslušného pro dávky uchazečům o zaměstnání, o vyplácení dávek podle SGB II od 1. ledna 2012.
- 10 Tyto dávky jí byly přiznány do 23. května 2012.
- 11 Tyto dávky byly přiznány do 23. května 2012 také dceři A.-M. Talasca, narozené dne 11. března 2012.
- 12 Vzhledem k tomu, že A.-M. Talasca a její dcera měly za to, že mají nárok na vyplácení uvedených dávek i po 23. květnu 2012, neboť jinak by byl porušen zákaz diskriminace stanovený ustanoveními „evropského práva“, podaly opravný prostředek k Sozialgericht Duisburg.
- 13 Předkládající soud zdůrazňuje význam otázky vznesené v této věci pro řadu podobných věcí, které projednává.
- 14 Za těchto podmínek se Sozialgericht Duisburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je § 7 odst. 1 druhá věta [SGB II] v souladu s [unijním právem]?
- 2) V případě záporné odpovědi, musí Spolková republika Německo změnit právní stav nebo vyplývá z toho přímo jiný právní stav, a případně jaký?
- 3) Zůstává § 7 odst. 1 druhá věta [SGB II] platná do (případně) nezbytné změny právního stavu orgány Spolkové republiky Německo?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 15 Podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li určitá žádost nebo určitý návrh zjevně nepřípustný, může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.
- 16 Z ustálené judikatury vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší vyjadřovat se v rámci řízení zahajovaného podle článku 267 SFEU ke slučitelnosti vnitrostátních právních norem s unijním právem. Soudní dvůr však má pravomoc poskytnout předkládajícímu soudu veškeré poznatky k výkladu unijního práva, které mu umožní, aby tuto slučitelnost pro účely rozsudku ve věci, která mu byla předložena, sám posoudil (viz zejména rozsudky Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, bod 30, a KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, bod 17, jakož i usnesení Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, bod 17).
- 17 Je však třeba připomenout, že v rámci spolupráce zavedené článkem 267 SFEU vyžaduje potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl pro vnitrostátní soud užitečný, aby uvedený soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny (viz zejména rozsudky Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, bod 57, a Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, bod 35, jakož i usnesení Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, bod 8, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 18).
- 18 Soudní dvůr je totiž oprávněn vyslovit se k výkladu unijního předpisu pouze na základě skutečností, jež mu uvede vnitrostátní soud (viz rozsudek Eckelkamp a další, C-11/07, EU:C:2008:489, bod 52, jakož i usnesení SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, bod 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 19).

- 19 Soudní dvůr též zdůraznil, že je důležité, aby vnitrostátní soud uvedl konkrétní důvody, proč má pochybnosti o výkladu unijního práva a proč považuje za nezbytné položit Soudnímu dvoru předběžné otázky (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ABNA a další, C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, EU:C:2005:741, bod 46, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 36, jakož i usnesení Mlamali, EU:C:2013:763, bod 20).
- 20 Vzhledem k tomu, že základem řízení u Soudního dvora je předkládací rozhodnutí, je nezbytné, aby vnitrostátní soud vyložil v samotném předkládacím rozhodnutí skutkový a právní rámec sporu v původním řízení a podal alespoň minimální vysvětlení k důvodům volby ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá, a k souvislosti, kterou spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Asemfo, C-295/05, EU:C:2007:227, bod 33, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 37, jakož i usnesení Laguillaumie, C-116/00, EU:C:2000:350, body 23 a 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 21).
- 21 Tyto požadavky na obsah žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jsou výslovně uvedeny v článku 94 jednacího řádu Soudního dvora, který má předkládající soud v rámci spolupráce zavedené článkem 267 SFEU znát a který je povinen náležitě dodržovat.
- 22 Je třeba rovněž připomenout, že článek 267 SFEU nepředstavuje procesní prostředek, který mají k dispozici účastníci řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem, a nestačí tedy, že účastník tvrdí, že spor nastoluje otázku výkladu unijního práva, aby dotyčný soud musel mít za to, že vyvstala otázka ve smyslu článku 267 SFEU. Z toho plyne, že existence zpochybnění výkladu unijního aktu před vnitrostátním soudem sama o sobě nedostačuje k tomu, aby předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru bylo odůvodněné (viz rozsudky IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 28, jakož i Ascafor a Asidac, C-484/10, EU:C:2012:113, bod 33; usnesení Adiamix, C-368/12, EU:C:2013:257, bod 17, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 23).
- 23 V tomto ohledu je třeba rovněž zdůraznit, že informace obsažené v předkládacích rozhodnutích nemají pouze umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi, ale mají rovněž poskytnout vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným možnost předložit vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora Evropské unie. Je na Soudním dvoru, aby zajistil, že tato možnost bude zachována, s ohledem na to, že na základě tohoto ustanovení jsou zúčastněným oznamována pouze předkládací rozhodnutí (viz zejména rozsudek Holdijk a další, 141/81 až 143/81, EU:C:1982:122, bod 6; usnesení Laguillaumie, EU:C:2000:350, bod 14; Augustus, EU:C:2012:754, bod 10, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 24).
- 24 V projednávané věci je nutné konstatovat, že předkládací rozhodnutí neodpovídá požadavkům připomenutým v bodech 16 až 22 tohoto usnesení.
- 25 Pokud jde o první položenou otázku, je třeba především konstatovat, že předkládací rozhodnutí neobsahuje žádnou skutečnost týkající se skutkového rámce sporu v původním řízení. Teprve v písemnosti doručené Soudnímu dvoru dne 7. února 2014, nadepsané „Popis skutkových okolností k usnesení ze dne 17. prosince 2013“, poskytl předkládající soud některé informace, které nicméně stále nedostačují k tomu, aby umožnily posoudit zejména postavení A.-M. Talasca jako pracovnice.
- 26 Dále je třeba uvést, že chybí rovněž jakékoliv údaje o vnitrostátním právním rámci, s výjimkou prosté zmínky o některých ustanoveních, jejichž znění ovšem není uvedeno. Co se týče § 7 odst. 1 druhé věty SGB II, která stanoví několik důvodů odmítnutí dávky v případě nezaměstnaných cizinců, omezuje se předkládající soud na to, že hovoří o těchto důvodech odmítnutí jako celku a neupřesňuje, který je použitelný na jím projednávaný spor.

- 27 Konečně, předkládající soud sice žádá o výklad ustanovení unijního práva, avšak s výjimkou odkazu v procesní písemnosti doručené Soudnímu dvoru dne 7. února 2013 na vyjádření uvedené v žalobě, kterou podala A.-M. Talasca ve věci v původním řízení, kde se hovoří o „zákazu diskriminace stanoveném ustanoveními evropského práva“, tuto žádost nijak dále neupřesňuje.
- 28 Předkládající soud kromě toho Soudní dvůr žádá, aby se vyjádřil ke slučitelnosti § 7 odst. 1 druhé věty SGB II s právem „evropského společenství“, aniž však uvádí důvody, proč má za to, že výklad unijního práva je podle něj nutný nebo užitečný pro účely řešení sporu v původním řízení, a zejména aniž vysvětluje, jaká je souvislost mezi unijním právem a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na tento spor. Omezuje se naopak na odkaz na tvrzení uvedené v žalobě v původním řízení, podle něhož „vyloučení nároku na dávky podle § 7 odst. 1 druhé věty SGB II porušuje zákaz diskriminace stanovený ustanoveními evropského práva“. Předkládající soud přitom sám zdůrazňuje, že spor v původním řízení představuje pilotní věc, jelikož projednává řadu podobných věcí.
- 29 Tento soud tak především neposkytuje žádné údaje o povaze sociálních dávek požadovaných žalobkyněmi v původním řízení, které by umožňovaly určit, zda tyto dávky spadají do působnosti ustanovení unijního práva zakazujících diskriminaci. V tomto kontextu neposkytuje předkládající soud údaje, které by dostačovaly k určení konkrétní situace, v níž se nachází A.-M. Talasca a její dcera, aby umožnil Soudnímu dvoru provést srovnání s jinými osobami, které mají na uvedené sociální dávky nárok.
- 30 Za těchto podmínek předkládající soud Soudnímu dvoru neumožnil ujistit se o tom, že skutkový předpoklad, na kterém jsou předloženy otázky založeny, skutečně spadá do působnosti unijního práva, jehož výklad je požadován, ani obecně odpovědět užitečně a spolehlivě na položené otázky (viz usnesení Augustus, EU:C:2012:754, bod 14, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 32).
- 31 Je tedy třeba konstatovat, že první předběžná otázka je zjevně nepřijatelná.
- 32 Vzhledem ke zjevné nepřijatelnosti první otázky jsou druhá a třetí otázka bezpředmětné.
- 33 S ohledem na vše předcházející je třeba na základě čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je zjevně nepřijatelná.

K nákladům řízení

- 34 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozhodnutím Sozialgericht Duisburg (Německo) ze dne 17. prosince 2013 je zjevně nepřijatelná.

Podpisy.